

TERUG NAAR DE NATUUR

VZW NATURE ORGANISEERT ONDER DE NAAM TIME OUT'DOORS, VIJFDAAGSE STAPTOCHTEN VOOR KWETSBARE NIET-BEGELEIDE MINDERJARIGE VREEMDELINGEN.

REDACTIE BART MORRHAYE ◀

Het project wil jongeren die zich niet goed in hun vel voelen, terug zin doen krijgen in het leven, door eventjes uit de dagelijkse realiteit te stappen. Het project wordt gesteund en gefinancierd door Fedasil. Zes Afghaanse minderjarige asielzoekers schreven zich in voor de wandeltocht in de herfstvakantie. Onze redacteur Bart stapte een dag met hen mee.

“Als je in Viroinval toekomt, steek je de rivier over, je rijdt tot aan de u-bocht, daar verlaat je de weg en neem je de aardeweg tot aan de steengroeve. Laat daar je auto achter, de rest doe je beter te voet”. Tot daar de uitleg van begeleider Simon aan de telefoon. Na 10 minuten stappen zie ik inderdaad in de verte enkele tentjes staan. Nog iets verderop zitten vijf mensen te keuvelen rond een smeulend houtvuur.

Dit moet zowat de meest idyllische kampplaats van het land zijn. Een groene wei waarrond zich aan één kant een riviertje slingert met daarachter een hoge steile rotswand. Aan de andere kant van de wei enkel bossen en heuvels.

Ik word begroet door begeleiders Simon en Maarten en 3 Afghaanse jongens. “Er waren 6 jongeren ingeschreven”, lacht Simon, “maar

Viroinval

veel gestapt en geklommen, iedereen is moe. Ze beslissen samen om het vandaag rustig aan te doen: in de voormiddag stappen we naar onze volgende kampplaats een zestal kilometer verderop, waar we de tenten opslaan. In de namiddag klimmen we naar een ruïne van een oud kasteel.

Simon: "Jullie zeiden gisterenavond dat jullie je hier goed voelden, dat jullie blij waren om hier te zijn. Kunnen jullie ook uitleggen waarom?" De jongens antwoorden dat ze het hier leuk

vinden omdat ze alles samen doen. Adis* is blij omdat hij alleen in zijn eigen tentje kan slapen.

Maar in de loop van de dag zal ik merken dat er meer meespeelt dan enkel samen dingen doen. De twee begeleiders bieden de activiteiten aan, zij beslissen waar er overnacht wordt, zorgen dat alles veilig verloopt, maar voor de rest maken de jongeren onderling zelf uit hoe ze

de dag invullen. De drie jongens beslissen samen wanneer ze gaan slapen en opstaan, wanneer ze eten, welk traject ze volgen, waar de tenten worden opgezet, wie er kookt, enz. En die vrijheid en verantwoordelijkheid doet hen duidelijk deugd.

Fawad*: "In het opvangcentrum blijf ik tijdens de schoolvakanties wakker tot 2 uur 's nachts, sta dan pas rond de middag op en sleep ik mij door de dag. Hier lig ik om halftien in mijn bed, sta om halfacht op en heb ik - ondanks de vermoeiende staptochten - veel meer energie."

Adis loopt ondertussen met de stafkaart geconcentreerd voorop en wijst ons de weg. Maarten: "De eerste dag was Adis erg gesloten en zei niet veel, maar sindsdien is hij helemaal opengebloeid. Hij heeft vanmorgen zelf gevraagd om het traject uit te stippelen. Ondanks zijn verlegenheid is hij eigenlijk een leider, hij straalt vertrouwen uit, hopelijk heeft hij dat zelf ook gemerkt."

ééntje heeft afgebeld en de twee anderen zijn niet komen opdagen. De jongen aan de telefoon zei dat hij te veel problemen had en liever nu niet meeging. Spijtig, dacht ik, want de wandeltocht zou je net deugd gedaan hebben."

Voor we vertrekken verzamelt iedereen rond het vuur en maken we de afspraken voor de rest van dag. De drie vorige dagen heeft de groep

's Middags eten we Chinese noedels die de jongens de dag voordien hebben gekocht. Zoals steeds is Adis de kok van dienst en steekt Fawad het vuur aan. Na het eten haalt Simon tot ieders tevredenheid, een grote reep chocolade uit zijn rugzak. We zijn klaar om naar de ruïne te stappen.

Tijdens het stappen hoor ik Adis tegen Simon in geuren en kleuren vertellen hoe ze tijdens hun vlucht in Hongarije in dezelfde heuvelachtige bosstreek als hier gedurende drie uur zijn achtervolgd door de politie. En Hamid* en Fawad vertellen aan Maarten dat alle mannen in hun familie in Afghanistan politieagent zijn en verschillende onderhen vermoord zijn door de Taliban. Zij wilden ook politieagent worden.

hij niet over zijn voorgeschiedenis moest praten. Geen probleem voor ons. Maar al op de tweede dag vertelde hij uitgebreid zijn verhaal zonder dat er iemand naar had gevraagd."

We klimmen naar de ruïne en Adis en Maarten die eerst toekomen bovenop de heuvel, beslissen - *boys will be boys* - om de anderen te bekogelen met de hopen bladeren die op de grond liggen.

Vanop de ruïne van het kasteel - Hamid: "kasteel? Wat is dat? Ah! Zoals paleis van de sultan!" - hebben we een prachtig zicht op ons tentenkamp. Simon zegt dat hij een cadeau heeft voor de drie jongens. Ze moeten om de beurt plaatsnemen op de 'troon' van het kasteel,

Het is bijna vier uur in de namiddag en ik moet nog een uur in mijn een-tje door het bos naar mijn auto stappen. Ik heb een heilige schrik om verloren te lopen en wil zeker voor het donker bij mijn auto zijn. Bij mijn afscheid heb ik zin om de jongens te knuffelen, maar ik bedenk mij en geef dan maar een slap handje. Leuke jongens. Alle vijf.

**Om de privacy van de jongens te respecteren, zijn Adis, Fawad en Hamid schuilnamen.*

'S MIDDAGS ETEN WE CHINESE NOEDEL'S DIE DE JONGENS DE DAG VOORDIEN HEBBEN GEKOCHT. ZOALS STEEDS IS ADIS DE KOK EN STEEKT FAWAD HET VUUR AAN.

Als een koning in zijn kasteel

Het samen wandelen en de ongedwongen manier waarmee Simon en Maarten met de jongens omgaan, zorgt voor een gemoedelijke en open sfeer. Simon: "De eerste dag zei Hamid dat hij graag wou meestappen op voorwaarde dat

waarna de anderen vertellen wat ze zo goed vinden aan de koning, ze mogen enkel positieve dingen zeggen. Zelden zo'n verlegen koning op een troon zien zitten, maar de complimenten doen hen duidelijk deugd.

